

[Justitsministeren.]

Minde. Enhver vil sikkert forstaa, hvor meget dette betyder for de Paarørende, hvor frygteligt det er stadig at vide, at deres nærmeste ligger i Graven med en saadan Sigtelse hæftet paa sig.

Overensstemmende med det Løfte, jeg gav her i Tinget, blev Spørgsmaalet derefter bragt frem inden for Regeringen, og der blev den 16. August 1946 af Justitsministeriet udsendt et Cirkulære til Politidirektøren og til Politimestrene. I dette Cirkulære fremhæves det først, i Overensstemmelse med hvad der ogsaa tidligere var gjort gældende, at der af Ministeriet for særlige Anliggender tages Stilling til hvert enkelt af Besættelsestidens Drab og Drabsforsøg, som er udført under Modstandsbevægelsens Ansvar, og om saadanne Handlinger maa betragtes som retmæssige Krigshandlinger. Der slaas herefter fast — hvad ogsaa den ærede Forespørger var inde paa i sin Tale her i Tinget den 28. Juni 1946 —, at der, saafremt der er Grund til at tro, at der bag et Drab skjuler sig Motiver af strafbar Karakter, f. Eks. privat Fjendskab, Jalousi eller lignende, selvfølgelig skal foretages normal politimæssig Undersøgelse, efter at Sagen har været forelagt for og drøftet med Ministeren for særlige Anliggender. Dernæst udtales det i Cirkulæret, at der netop med Henblik paa en Rehabilitering af den dodes Minde efter Forhandling med Justitsministeren og Ministeren for særlige Anliggender vil kunne iværksættes en særlig Undersøgelse af politimæssig Karakter.

Jeg maa her indskyde, at denne Ordning er en naturlig Fortsættelse af det Arbejde, der paa det Tidspunkt forlængst var i Gang fra Ministeriet for særlige Anliggender. Dette Ministerium iværksatte Undersøgelse, naar man fik begrundede Henvendelser fra de efterladte derom. Der har allerede, kan jeg sige, i nogle Sager fundet saadan politimæssig Undersøgelse Sted, og der vil ogsaa fortsat blive iværksat saadanne Undersøgelser, hvor Betingelserne derfor er til Stede.

Det er, hvad jeg kan udtale om, hvad der er sket, siden den omtalte Diskussion fandt Sted i Juni Maaned i Fjor her i det høje Landsting. Jeg maa imidlertid hertil føje og fremhæve, at det efter de Aftaler, der blev truffet af Samlingsregeringen, og som den nuværende Regering har stadfæstet, i sidste Instans er Ministeren for særlige Anliggender, der træffer Afgørelse i Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal finde politimæssig Undersøgelse Sted med Hen-

blik paa Rehabilitering, ligesom det er Ministeren for særlige Anliggender, der har den endelige Afgørelse af, om der efter Resultatet af en Undersøgelse kan finde en Rehabilitering Sted.

At der saaledes er tillagt Ministeriet for særlige Anliggender en væsentlig Indflydelse og i de fleste Tilfælde en endelig Afgørelse i disse Sager, staar i Forbindelse med, at man har anset det for nødvendigt ved Undersøgelserne paa dette meget vanskelige Omraade at have nær Kontakt med de Kredse, som under Frihedskampen havde det nærmeste Kendskab til disse Forhold. Baade Samlingsregeringen, som kom til efter 5. Maj 1945, og den nuværende Regering har derfor ment — og den nuværende Regering har navnlig følt sig stærkt bunden af Samlingsregeringens Beslutning —, at dette Omraade hørte ind under den Afvikling af Frihedsbevægelsen, som i Henhold til kgl. Resolution af 7. Maj 1945 er henlagt under Ministeriet for særlige Anliggender.

Som ærede Medlemmer vil forstaa af denne Redegørelse, er det altsaa Ministeren for særlige Anliggender, der har det endelige Ansvar i Sagerne, har den endelige Afgørelse, selv om der finder et intimt Samarbejde Sted mellem Justitsministeren og Ministeren for særlige Anliggender, og da Forholdet er dette, vil jeg finde det rigtigst og naturligst, at min Kollega, den højtærede Minister for særlige Anliggender, udtaler sig nærmere og supplerende i Anledning af den af det ærede Medlem Hr. Steincke stillede Forespørgsel i det Omfang, som han maatte finde Anledning til. Jeg skal derfor henholde mig til de Bemærkninger, jeg her har fremsat.

Ministeren for særlige Anliggender (Federspiel): Jeg vil gerne først takke den ærede Forespørger og det høje Ting, fordi der ved Behandlingen af denne Sag er givet Lejlighed til Fremsættelse af en Redegørelse for Regeringens Stilling paa dette saa uhyre vanskelige Omraade.

Det fremgaar allerede af Ordene i Forespørgselen: de saakaldte Stikkerlikvideringer, at det her drejer sig om noget andet og mere end Drab af egentlige Stikkere, hvorved man forstaaer Folk, der mod Betingelse angav deres Landsmænd til Tyskerne under Besættelsen. I den haardeste Besættelsestid blev det nødvendigt for Modstandsbevægelsen at uskadeliggøre Folk, der ved deres Handlinger frembød en alvorlig Fare for den danske Modstandskamp og dermed for deres Medborgeres Liv og Velfærd.